

[Kjeld Olesen.]

Det er for øvrigt interessant at iagttage, hvordan borgerlige partier mere og mere må erkende nødvendigheden af planøkonomi, der aldrig for os har været et mål, men kun et middel. Jeg tror egentlig, det er stærkt imod deres ønske, fordi det jo må stride mod noget fundamentalt i, hvad jeg vil betegne som det åbne økonomisk-liberale samfund. Man hævder, at dette samfund er modstykket til de tendenser, vi ser, hvor teknikken søger at uniformere og datamere os. Jeg mener tværtimod. Overalt, hvor de økonomiske kræfter har haft det frie spillerum, har vi set, at de samme kræfter har søgt at monopolisere stillingen og gjort mennesket til tal i det store regnskab.

Socialdemokratiet har altid valgt den vanskelige opgave både at ville forandre og fastholde stabiliteten, både at ægge til samfundskritik og ville de ændringer, som har bredde i opbakningen, både at gå løs på de nære opgaver og vide, hvor vi vil hen. Og jeg vil gerne på socialdemokratiets vegne sige til folketinget: vi har langtfra tabt pusten.

Og så kan jeg i øvrigt anbefale forslaget til tillægsbevillingslov.

Christophersen (V):

Har statsministeren og regeringen tid et øjeblik, så vil jeg gerne her ved afslutningen af samlingen erindre om nogle af de mange ting, som vi ikke fik gennemført, og som desværre var langt vigtigere end det, der egentlig er kommet ud af samlingen.

Hvis vi ser på den økonomiske udvikling, er der f.eks. to ting, som jo ikke er lykkedes endnu. Vi har ikke fået de tusinder af nye arbejdspladser, der er brug for, og vi har ikke fået styr på økonomien. Jeg synes, der er grund til at understrege dette, fordi der jo fra regeringspartiets side i øjeblikket spredes et efter vores opfattelse fuldkommen ubegrundet lyssyn — hr. Kjeld Olesen var den sidste, der gav udtryk for det — et lyssyn, som står i skærende modstrid til de faktiske økonomiske problemer. På et tidspunkt, hvor vi står med en meget alvorlig valutarisk situation, taler man om, at man har fået styr på økonomien. På et tidspunkt, hvor vi skal i gang med meget betydelige besparelser, gør man sig til af, at man har hindret besparelser, begrænset dem. På et tidspunkt, hvor man taler om, at man har fået

gennemført en lang række lettelser, snakker man samtidig om behovet for afgiftsforhøjelser. Og på et tidspunkt, hvor socialdemokratiets ordfører her har sagt, at det er lykkedes at bekæmpe arbejdsløsheden, står vi rent faktisk med forudsigelser om, at vi både i år og næste år og måske næste år igen vil have helt uacceptabelt høj arbejdsløshed.

Hr. Kjeld Olesen brugte udtrykket „situationen er alvorlig uden at være faretruende“. Jeg vil snarere sige, at situationen er faretruende, uden at socialdemokratiet øjensynlig tager den helt alvorligt.

Efter vores opfattelse er det principielt helt forkert, at regeringen bevidst eller ubevidst spreder et sådant ubegrundet lyssyn. Det tjener nemlig kun til det formål at give befolkningen et forkert indtryk af, hvor vi befinder os, og et forkert indtryk af, hvad det er for en nødvendighed, der hviler på os, og det betyder, at befolkningen dermed bliver dårligt forberedt på den politik og på de indgreb, som bliver nødvendige i løbet af de kommende måneder.

Hvis vi ser på beskæftigelsestallene, så er det ganske klart, at det er en beskæftigelses-situation, som ingen af os bør kunne leve med. Alligevel er der jo ikke i udviklingen nogen udsigter til, at den vil blive bedre, hverken i år eller næste år, medmindre der sker en afgørende ændring af den økonomiske politik.

Det er klart, septemberforliget hjalp da noget. Hvad har det givet? Det har måske givet 10.000-15.000-20.000 arbejdspladser i en periode med det resultat, at arbejdsløsheden ikke satte en ny rekord, men det har jo ikke betydet noget som helst for beskæftigelsesniveauet på lidt længere sigt.

Hvis vi ser på den valutariske situation, ja, så er den jo dårligere end på noget andet tidspunkt. Vi fik i går handelstallene for april måned. De viser, at i de 4 første måneder af i år har vi haft et underskud på omkring 7 mia kr. Det svarer næsten til hele underskuddet i 1975, og det er større end det underskud, vi havde de 4 første måneder af 1974, da oliekrisen ramte os med sin fulde kraft. Hvis vi ser på valutaregnskabet og på betalingsbalancetallene, så må vi vel regne med, at her frem til udgangen af maj har vi haft et underskud på omkring 5½ mia kr. Det er det samme, som vi havde i hele 1974, og det er langt mere, end vi havde i 1975.